

дій. Зростання кількості безробітних у великих масштабах, погіршення соціально-економічного стану країни свідчить про нагальну необхідність розгляду та запровадження заходів, які будуть спрямовані на вирішення цієї проблеми, або зменшення її масштабів.

Список використаних джерел

1. Борищук, А. О. Семенова К.Д. Аналіз рівня безробіття в Україні. *Статистика – інструмент соціально-економічних досліджень* : збірник наукових студентських праць. № 3. Частина I. Одеса, ОНЕУ, 2017. С. 29 – 34.
2. Голубов О. Кількість безробітних в Україні виросла майже на 50 відсотків. 2020. URL: <https://p.dw.com/p/3bnAS>.
3. Кількість зареєстрованих безробітних. – URL: <https://index.minfin.com.ua/ua/labour/unemploy/register/>. (дата звернення: 10.10.2020).
4. Кулицький С. Український ринок праці під впливом пандемії COVID-19: стан та оцінка перспектив розвитку. *Ситуація на вітчизняному ринку праці в умовах пандемії* : Україна: події, факти, коментарі. №12. 2020. С. 43-57.
5. Лисюк О.С., Кафлевська С.Г. Безробіття як соціально-економічна проблема населення України. *Економічні науки* : збірник наукових праць ВНАУ. №4. 2012. С. 48-53.
6. Попит та пропозиція у розрізі професій та видів діяльності у січні-серпні 2020 року. 2020. URL: https://chg.dcz.gov.ua/sites/chg/files/infofiles/popyt_ta_propozyciya_na_rynku_praci.pdf.
7. Сардак С.Е., Беліч Ю.С. Проблематика безробіття у глобальному та національному вимірах. *Економіка і суспільство*. Мукачівський державний університет. №17. 2018. С. 490-495.
8. Ситуація на ринку праці Чернігівської області у січні-серпні 2020 року. – URL: https://chg.dcz.gov.ua/sites/chg/files/infofiles/sytuaciya_na_rynku_praci.pdf. (дата звернення: 6.10.2020).

Боровик П. М.,

студент II курсу магістратури, гр. МСРп-191

Науковий керівник – Герасименко О. В., канд. іст. наук, доцент
Національний університет «Чернігівська політехніка» (м. Чернігів, Україна)

ПОЛІТИЧНА СОЦІАЛІЗАЦІЯ В ДОСЛІДЖЕННЯХ СУЧАСНОЇ ЗАРУБІЖНОЇ ТА ВІТЧИЗНЯНОЇ НАУКИ

На сьогодні в науці не існує ні загальноприйнятої теорії, ні єдиного уявлення про основні компоненти політичної соціалізації, а існуючі визначення носять відбиток тієї чи іншої наукової концепції, оскільки політична соціалізація є предметом вивчення спеціалістів різних наукових галузей, які акцентують свою увагу на багатьох аспектах цього соціально-психологічного феномену.

Значний внесок в розуміння питання політичної соціалізації особистості зробив психоаналіз. Зокрема, З.Фрейд один із перших окреслив механізми соціалізації дитини: підтвердження, заміщення, заборона, імітація та ідентифікація. З.Фрейд, розглядає людину як несвідому, поведінкою якої керують інстинкти та бажання задоволення, тому завдання соціалізації – це контроль над інстинктами.

Представники наукового знання, яких називають неофрейдистами, наголошують, що соціалізація це процес адаптації в соціумі, впорядкування власних інстинктів з нормами соціального середовища, пошук соціально

прийнятних способів задоволення цих інстинктів.

Біхевіористи розглядають соціалізацію через суспільний досвід, підкреслюючи, що саме в процесі спостереження, адаптацію та навічання особистість переймає суспільні цінності [1, с.87].

Науковці, що відносяться до когнітивного напрямку психологічного знання (Дж.Брунер, Дж.Адельсон, Ж.Піаже тощо) розглядають процес соціалізації особистості в контексті становлення та розвитку інтелектуальної сфери особистості, виділяючи перш за все процес політичного мислення [1, с.89].

Психологи-науковці гуманістичної течії (К.Роджерс, Ф. Перлз, У.Гласер, С.Реншон) підкреслюють значущість емоційно-мотиваційної сфери при аналізі соціалізації особи [1, с.92].

Однією із найважливіших проблем в суспільних науках є дихотомія «людина – суспільство» та система взаємозв'язків, яка складається між ними і яка відображає внутрішню суть процесу соціалізації [3, с.38].

В історії психології існує декілька трактувань процесу соціалізації:

- соціалізація як інтерналізація (оволодіння соціальним та перенесення його в глибинні пласти особистості);
- соціалізація як гомінізація (набуття сутності в соціумі);
- соціалізація як екстериоризація (розкриття сутності людини у суспільстві);
- соціалізація як адаптація (поєднання сутнісного і суспільного) [4, с.127].

У сучасній науці політична соціалізація найчастіше розглядається за аналогією до загального процесу соціалізації, як процес включення людини в політичну систему. З точки зору системи, в процесі політичної соціалізації відбувається відтворення її інститутів, здійснюється передача найважливіших політичних цінностей. Необхідність цього процесу для збереження системи пов'язана перш за все з приходом в політику нових поколінь [5, с.27].

Список використаних джерел

1. Андреева Г.М. Психология социального познания. М.: Аспект Пресс, 2000. 288 с.
2. Головатий М.Д. Політична психологія. К.: МАУП, 2001. 134 с.
3. Злобіна О., Тихонович В. Суспільна криза і життєві стратегії особистості. К.: Стило, 2001. 238 с.
4. Москаленко В.В. Психологія соціального впливу. Навчальний посібник. К.: Центр учбової літератури, 2007. 448 с.
5. Пірен М.І. Основи політичної психології: навчальний посібник. – К.: Міленіум, 2003. 418 с.

Вареник Ю. В.,

студентка ІІ курсу магістратури, гр. МСРп-191

Науковий керівник – Децюк Т. М., канд. пед. наук

Національний університет «Чернігівська політехніка» (м. Чернігів, Україна)

ОСОБЛИВОСТІ МОТИВАЦІЇ ДОСЯГНЕННЯ УСПІХУ У ПРОФЕСІЙНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ СОЦІАЛЬНИХ ПРАЦІВНИКІВ

Успіх особистості у сучасному світі залежить від того, наскільки вона вмотивована на активну діяльність, самовдосконалення та саморозвиток.